

19.11.2023 – Žalm 121

Čtení: Žalm 121

Písně:106 – Pod ochranou; 244 – Pán Bůh je přítomen;
275 – Přijď Králi věčný; 687 – Pán Bůh je líška; 706 – Důvěřuj se v Pána

Žalm 121

- 1.Pozvedám své oči k horám:Odkud mi přijde pomoc?
- 2.Pomoc mi přichází od Hospodina,On učinil nebesa i zemi.
- 3.Nedopustí, aby uklouzla tvá noha,nedříme ten, jenž tě chrání.
- 4.Ano, nedříme a nespíten, jenž chrání Izraele.
- 5.Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.
- 6.Ve dne tě nezasáhne slunceani za noci měsíc.
- 7.Hospodin tě chrání ode všeho zlého,On chrání tvůj život.
- 8.Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházeníyní i navěky.

Zamysleme se nad tímto – stodvacátým prvním žalmem! Je nadepsán jako „poutní píseň“. Izraelští muži měli povinnost třikrát v roce se zúčastnit svátečních slavností tam, kde byla schrána úmluvy. Od postavení prvního chrámu místem jejich společné bohoslužby byl Jeruzalém. Někteří museli vážít dlouhou a náročnou cestu. Pán Ježíš ve svých dvanácti letech také šel o Velikonocích se svou rodinou z Nazareta do Jeruzaléma – přes 100 km (autem je to 150 km). To je vzdálenost, kterou také v letech 1709 až 1781 překonávali vaši předkové, když navštěvovali Ježíšův chrám v Těšíně. Izraelci cestou do chrámu si určitě družně vyprávěli, a také zpívali poutní písně. V knize Žalmů je jich takto označeno celkem patnáct, od 120. po 134. Vyjadřují prosby i vděčnost, bolestné vzpomínky na těžká období, kdy Izraelci *po zádech orali oráči*, ale i radost z Boží záchrany. Jsou v nich výzvy, poučení, povzbuzení a požehnání.Bůh k nám mluví skrze ně i dnes.

Vraťme se ještě na trasu galilejských poutníků! Zvláště její poslední úsek jordánským údolím od Jericha k Jeruzalému byl náročný. Unavení poutníci museli ještě překonat napříč Judskou poušť. Zřejmě tam někde byla „rokle šeré smrti“, kterou David vzpomíná ve 23. žalmu, a tam někde cestou z Jeruzaléma do Jericha se udál příběh milosrdného Samaritána, kterého nám Pán Ježíš staví za vzor.Kromě únavy z dlouhé dosavadní cesty a pouštního klimatu putující museli nakonec zdolat značné převýšení. Když vezmeme v úvahu, že Jericho leželo v proláclině 275 m pod hladinou moře a něco přes 20 km vzdálený Sijón, což je metonym Šalamounova chrámu,čněl765 m nad mořem, tak sváteční zástup musel na tomto posledním úseku cesty překonat převýšení 1040 m.

Šli a zpívali. Jejich cílem bylo místo, které mělo v Izraeli ústřední postavení. Vyvolil ho totiž Hospodin, aby se mu tam jeho věrní klaněli, obětovali beránka a radostně si připomínali jeho záchranu z egyptského otroctví. Čteme o tom už ve druhé knize Mojžíšově. A v páté knize Mojžíšově, 16.kapitole, Mojžíš šestkrát (6x !) připomíná:

Hospodinu, svému Bohu, budeš obětovat hod beránka... na místě, které Hospodin vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno.

Toto místo ukázal Hospodin Abrahamovi a Davidovi. V obou případech je pojmenováno jako Mória. Později bývá jeruzalémský chrámový prostor označován jako Sijón. V celém Písmu svatém najdeme název Mória pouze v následujících verších:

Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“ A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (Genesis 22,1-2).

Šalamoun začal budovat v Jeruzalémě Hospodinův dům na hoře Mórija, kde se Hospodin ukázal jeho otci Davidovi... (2. Paralipomenon 3,1).

První zmínka o této hoře je spjata s obětí Izáka, který prorocky ilustruje oběť JEŽÍŠE KRISTA. Po druhé čteme o Mórii, že se Hospodin na ní zjevil Davidovi. David je také poslední z lidí uvedený v Písmu, a jmenuje ho ten, který vítězně dokončil své dílo, Ježíš Kristus. V poslední kapitole Písma čteme:

Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní (Zjevení Janovo 22,16).

Z mnoha dalších proroctví, která se vztahují k jeruzalémskému chrámu, vzpomeňme alespoň to, které se naplnilo při založení církve v den letnic, a ještě se naplní po přijetí Izraelem Ježíše Krista za Mesiáše:

I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody... (Izajáš 2,2).

Víme, že jeruzalémský chrám byl dvakrát zbořen. Pán Bůh i toto dopustil. Židé dodnes nemohou putovat do chrámu, ale pouze ke zbytkům jeho opěrné zdi, zvané „zeď nářku“. Ježíš několik let před zbořením druhého chrámu řekl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ Měl ovšem na mysli své tělo. Tento chrám jeho těla byl skutečně „zbořen“, ale na třetí den vstal z mrtvých, aby nás přivedl do slávy svého Otce. Abraham, kterého Bůh poslal, aby jako první obětoval na hoře Mórija, upínal svůj duchovní zrak výš – k nebeskému chrámu,

k samému Bohu a jeho Synu, Ježíši Kristu, a jásal a radoval se (J 8,56). Byl poslušný Bohu, protože věřil ve vzkříšení:

Věřil... a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. ... Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení. (Židům 11,8-19).

Vsetínské vrchy jsou krásné, ale Pán Bůh upoutává naši pozornost ještě větší nádherou. Nádherou, která přesahuje všechny horizonty. Je v nebesích a k ní můžeme pozvedat zrak víry, to je ta bezpečná navigace, kterou nepřeruší ani smrt. Cestou do onoho města s pevnými základy si také často klademe otázku: *Odkud mi přijde pomoc?* A jestli máme správnou odpověď, tak je to Boží milost. Není to naše zásluha. Bez Krista nemůžeme učinit nic. Všechno, co vykonáme svýma rukama, všechno, co vymyslíme svým mozkiem, má krátký život. Ale *pomoc Hospodina* je rozhodující. On je všemohoucí, učinil nebesa i zemi, nedříme a nespí – chrání tě před pádem, chrání Izraele, je tvůj ochránce, chrání tě od všeho zlého, chrání tvůj život, chránit bude tvé vycházení i vcházení...

Svět se zmítá v nejistotě. Kolik překvapení jsme už zažili za posledních deset let! Každá krize pohlcuje své oběti. A co nás ještě na této zemi čeká? Velká část mladých Evropanů je skeptická. Výzkum duševního zdraví v naší zemi upozornil, že psychický stav mladé generace, zvláště žáků devátých tříd a středních škol, se zhoršil a je alarmující. Je to k zamyšlení. Je nepochopitelné, že v takové situaci se stále propírá otázka manželství pro všechny, čímž se narušuje osvědčené zázemí pro zdárné dospívání mládeže. Nenapovídá nám to, že člověk potřebuje víc než dobrobyt, cestování, vzdělání a vidinu kariérního růstu ještě něco důležitějšího? Když nemá smysl života, všechno ostatní se hroutí. Mladý člověk potřebuje především slyšet, že nemusí bloudit v nejistotě, ale může upínat svou víru k Bohu. Bez Krista a navigace jeho Slovem každá životní cesta je slepá. Jedině skrze Něho a v jeho síle život člověka dosahuje své naplnění a uspokojení. On nás chce nejen vést, ale také dát sílu k jeho následování.

Je pro nás velkým požehnáním, že se můžeme scházet v našich chrámech, abychom upínali svou víru na Ježíše Krista.

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle (Žid 12,1-2).

Přeji Boží požehnání Stanislav Piętak